

въ ржцѣтъ на баща си, който му избоди очитѣ и го осжди на вѣченъ затворъ. Тогазъ въ едно общо събраніе отъ народа, той провъзгласи за царь другия си сынъ Симеона, като го заплашваше съ братовата му честь, ако са излѣже да са обходи като него. Тѣй христіенскыйтъ този герой, обсыпанъ съ молбы и желанія, почетенъ съ желбы отъ сичкытъ подданицы, отиде пакъ да са затвори въ мѣнастыря си, дѣто и свърши свято послѣднитѣ дни на живота си, въ 896 год. (8).

Тукъ ный ще свършимъ съ Венелина, коуто не была позната датата, кога са е представилъ знаменитыйтъ този Монархъ, но за него и за сестра му той плете похвалны вѣнцы, като казва : че «Борисъ «и сестра му бѣхъ за православната славенска черква сѣщо, каквото Константинъ и Елена за Грьцката ; а образователитѣ на младата тѣзи Черква бѣхъ светытъ отцы *Кирилъ* и *Методій*. Да бжде тѣхната паметъ вѣчна и драгоцѣнна за сичкытъ сынове на православната славенска черква ! Да послѣдувать сѣгашнытъ пастыри, примѣра на тѣхната святиця на якостъта въ трудоветѣ имъ за распространеніето на истинското ученіе Христово ! Да бжде любовъта имъ къмъ отечественното слово, къмъ отечеството и преданностьта имъ на престола голѣмъ примѣръ за сичкытъ сынове на отечеството ! »

§ 24. Симеонъ Великый, неговата епоха за Българытъ (888—927).

Ный видѣхмы по-напредъ предѣлытъ, които Венелинъ начертаваше на Българското царство при Бориса — Мухамла. Но въ послѣднытъ страници на

(8) *Istoire de Bas-Empire par Le Beau, t. XV; l. IXXI; p. 214—218.* ]